

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

קלו א מיי פ"ע מהל'
גולה הל' ט סמנ
עשין עב טושי"ע ח"מ ס'
עבד עמי א:
קלח ב ג מיי שם הל' אי
טושי"ע שם פ"ג:
קלח ד מיי שם הל' י
טושי"ע שם פ"ג:
קב ה מיי שם הל' י
טושי"ע שם פ"ג:
קבא ו מיי שם הל' י
טושי"ע שם פ"ג:
קבב ז מיי ס'כ"ב מהל'
מכירה ה
סמנ עשין פב טושי"ע ח"מ
ס' ר"ח עמי א:
ג':

גליון הש"ס

גמ' לאוקמה קמי לוקח
קבעי עין זכ"ש פ"ו
משה ג דמחומות: שם
מנהג כמכר עין מנהג
סו: זכ"ש ר"פ
דמעשות:

מוסף רש"י

מה שאירש מאבא
מכור כו' לא אמר
כלום דלון אלס מקנה
דכר שלל זכ"ב (מחומות
זכ"ב):

מוסף תוספות

א. אפי"ג דרבא לקמן נקט
האי לישנא דלא לקרייהו
וגלגא מי"ב מייחוס תוס'
מסתמא דתלמודא ולקמן
הוא מדברי רבא. שמי"ק
בספ גליון ע"ג מושי"ע
ומה"ש פ"ג. ו. יתיר מבר
זוטרא. מוס' דרבא. ג. ע"י
שרפך בה פרוחא. מוס'
הל"ש. ד. בראקאמ מה
מכר לו ראשון לשי"ב כל
זכות שהבא לידו. מוס'
הל"ש. ה. בישעיש שנתן
המעות לא היה עדין שהה
שלי נמצא דעד השתא הוו
מלוה גביה. מוס' הל"ש.
ו. דלית ליה דבר חדש
שלא היה בידה קודם.
מוס' קדושין מ: ד"ה לעולם.
ד. דקאמר אדם מקנה דבר
שלא בא לעולם. מוס'
הל"ש. ו. דאמר אין אדם
מקנה דבר שלא בא
לעולם. ר"פ. ח. דלית ליה
אדם מקנה וכו'. מוס' לעיל
ד: כדבר שבא לעולם.
דלא מציוו חילוק דבר.
ובדבר שבא לעולם לא
מצויינן לומר מעבשין
דהא אמר במתניין
[קידושין ג:] הרי את
מקדשת לי לאחר ל'
י"ו. לא באי אחר וקדשה
[בתוך שלשים] מקדשת
ואפי"ג דלא אמר מעבשין.
מוס' קדושין מ: ד"ה דארי
מעבשין שלא יוכל לחזור
בו. ר"פ. ט. דהא א"א
שוכה זה הלוקח מעבשין
שאף המוכרה לו אין לו
בה כלום נכשיו וכי לקחה
מן הבעלים מאותה שעה
ואילך הוא זוכה. ר"פ. ט.
ג. דאי לא אמר מעבשין
ולקח בתוך כך או אבד
לא קנה כיון שבדעת
קנין אין כאן שטר. מוס'
ימות ג.

מאי גזרינא מינד. וא"ת וכי מכרה נמי מה גולו והלא כריך להחזיר
לו מעותיו וי"ל דמ"מ יקראנו גולגא כל זמן שלא יפרע לו:
ארצי קמיה כי היכי דליקום בהימנותיה. משמע דהכי הלכתא
מדלח נקט לישנא דלא נקרייה גולג' ועוד דלכתב כרז

אפי' דלחא צמחא וגדול צמחא
וצמין: **האי שטרא הספא**
בעלמא הוא. וא"ת ולימא דקני לה
צמא שהחיק בה^א אחר שקנאה גולג'
וי"ל דמשמע ליה משעה שקנאה הגולג'
היא של לוקח אפי"ג שלא עשה זו
שום מעשה^א וא"ת מעותיו שהיו תמלה
מלוה^א נעשו עמה מכר וי"ל צמחא
דלא קנו בצמחא א"ל צמולה אינו
יכול לקנות כדאמרין פ"ק דקדושין
(דף ו:). המקדש צמולה אינה מקודשת
וצמכר לא קנה והא דלחמך צמחא
מקדש (דף טז מ:). ושון צמכר קנה
היינו צמולה שיש לו על אחרים^א
דלא צמחא צמין זה מקודשת לכ"ע
אי לא דלשה לא סמכא דעתא ויראה
שחוזר וימחול אלס מלוה שאשה
חייבת לו אם מוחל לה ומקדשה צמ
אינה מקודשת דלא נתן לה כלום
דמקמי הכי היה צרופה וכן צמכר
לא קנה אפי"ג דשמקדשה צמחא
מחילת מלוה היא מקודשת דלא גרע
מארווח לה ומנהג ארצות על"ך לשלשון
דמקדשת וכן צמכר אם מכר צמחא
מחילה קונה כמו שהחליף דמי שזר
צפרה מי"מ לא משמע ליה שהיה
מקנה לו צמחא מחילת מלוה משום
דמשמע מדל צמחא הגולג' קנה
לוקח ראשון:

בהרי"א הנאה דקא סמיך בו.

והואיל כאליו א"ל שדה זו
תהא קניה לך לנשאקתנה:

מה שאירש מאבא מכור דך רב

אמר ב"רם. וא"ת לימא דרב
דלחמך כר"מ^א וצרימא כרזנ"ג וי"ל

דלדין קפרין דלית לן כרז כדליתא
פרק ח'וין נשך [לקמן דף עב:]. דמיית
גמרא טעמא דלא ליקריה גולגא
ונימא ליה דליקו צמחא וצרימא
לן כרזנ"ג דלון אלס מקנה דכר שלא
צא לעולם דשמואל פסיק כרזי יוחנן
הסנדלר^א פרק אפי"ג (מחומות דף ע"ג).

ורז נחמן סבר צפרות דקל אף
משבאו לעולם יכול לחזור צו ורז האי
פסק ש"דלון הלכה כרז צמחא משום
דס"ל דלון אלס מקנה דכר שלא צא
לעולם וכו' ולא הירא מכח דלחמו
נשך [לקמן דף עב:]:

קנויה דך מעבשין. יממה מה

כריך מעבשין כיון דלדס
מקנה דכר שלא צא לעולם דאי לעניין
חורה^א הא כל זמן שלא צא לעולם יכול
לחזור אפי"ג דלחמך מעבשין וי"ל

דנ"מ אלס נקרה השטר או שאבד קודם
שלקחה זה דקני כיון דלחמך מעבשין^א:
שדה

אמר רבי יוחנן סיפא מה

מה שתעלה מצודתי היום
משום

להא מיוצמא דכר שעת דלחמו
דכר: אינה לריכה כמי
פורשין לגנאי לריכה קושא מעליא אל
תעלוה לגיו: הוה עובדא צפומדיסא. שדנו
דין כרז ואותבינן מהא מתניין^א ואמר
רז יוסף כו': משום כבוד אציו. כשהיה
אציו נכסיו צמין: ודע דלחמו ומחכר^א
לכבוד אציו שלא לשחמו צמין:
משום

הא מית. לוקח ומי יחפרנו עוד
הלכך לא נחכון לזה אלס
להעמידה צדו צמין ולא לחכר מותו.
מ"ד כו': דמיס גולג'. לחכר
שלקחה והצנים צאים להוציא מנד
ומכרה ללש אחר לצד מן הראשון
נחכר ליה. מעיקרא: דליקו צמחא וי"ל
אפילו לחכר מיתה: סוף סוף קרו
צמין בני גולגא. נמלא שאף לחכר
מיתה מחפרין אומו: זכנה אורסה.
אם [א] קודם שלקח מן הצעלים חזר
ומכרה ללש אחר לצד מן הראשון
או הורשה לחכר מצמין או יהבה
צמחא ואחר כך לקחה האי ודאי
איגלי דעתיה דלאו לאוקמי קמיה
לוקח ראשון צמי ולא נחכר ליה דליקוס
צמחא וצמין שרי מכרה לשני: נפלה
ליס. לגולג' צמחא צמחא גולה
לחכר ממורישיו ומת הנגול: ירושה
ממילא הויא. והאי^א ליכא למימר נחכר
ליה דליקו צמחא וצמין דהא לא טרמ
אצמרה דנימא גלי דעתיה דניחא
ליה דליקו הלכך הוי כורש דעלמא
וחזר וצמחה וצמין מעות ללוקח:
גבייה צמון. לחכר שגולה ומכר לו
וצמ' לו אלס נגול ואמר לו הגבה לי
צמחי קרקע שגולמך: אי איס ליה
ארעא אחרים. לנגול שיכול לגבות
חובו ממנה ואמר ליה צו שגולמי
אני חפך הא טרמ אצמרה ואמרין
לאוקמה קמיה לוקח צמי: יהציה
ניחא צמחא. נגול לגולג': ועד
אימא. יחנה מצעלים הראשונים
דלחמין דמשום דניחא ליה דליקו
צמחא וצמין לקחה: עד שעת העמדה
דיון. עד שיטרפוה מן הלוקח
ועמידה דיון אלס משעמד כרשעו
עד שעת העמדה דיון גלי אדעמיה
דלא חמינן הוא ולס לקחה אחרי
כן לכו לאוקמה קמיה לוקח צמי:
עד דמטא אדריכא לדייה. עד
שמיצבו צ"ל לפרעו ללוקח מעותיו
ועמד צמרון עד שצמין פסק דין
ונתנו ללוקח על נכסיו של גולג'
שצמ' שמשאלס יחיון צמין והיינו
משעים יוס לאחר שעמד דיון דלחמין
צמחא [צמחא] (צ"ק דף ק"ב): **עד**
דמסחן יומי דאכרסא. לחכר
שנאלס זה קרקע משל גולג' וצא לצ"ד
הון מצמין שכל מי שרואה לקנות
קרקע יבא לאוקמה קמיה לוקח צמי
שצמ' שמשאלס יחיון צמין והיינו
(דף כ"א): שום היחומין שלשים יוס:^א
מסחן לה רמי צר חמא. אהא מה
מכר ראשון לשני כו': ספא. הא
דכ: צמחא. שאמר לו אני סומך
עלך שצמחא צמין: גמר ומקני.
שלקחה מצעלים הראשונים: מלוסי.
של חיות ועופות ושל דגים: דכריו
קיימין. לקמן פריך מנאי שנה רישא
כו': הא גברא והא סיוצמא.
הרי אלס גדול וכמוהו שצמין
דקמני יבא לאוקמה קמיה לוקח לא
קנה לוקח כיון דהיא שעתא
לאו דדייה הוו נכסיו אציו ולא
אמרין מה מכר לו ראשון לשני
כל זכות שצמא לידו: לא סמכא

הנהרות הגר"א

[א] רש"י ד"ה זכנה
אורסה אלס קודם כו' נ"ב
בספר המקדש ריש שער
שלקחה (ועמ"ש ר"ב)
צמ' ס' ע"ג ס' ק"ג:

רבינו חננאל

וכפי דשמעת' כרב אבי
דאב' נחא ליה דליקוס
בהמנותיה. הלא תראה
כדאקרי ליה רמי בר
חמא פרק ליה רבא תתא
במאמנו. פ"י בההוא
הנאה דלא אמ' ליה ולא
מדי. ס' דסמך ליה ואיל
ומפסי לנגול וקני ליה
מניה. גמר ומקנה ל[ה].
והוא דמחיק בה. הא
דאוריב רב ששת רבא, וא
דתי מה שאירש אבא
מכור לך. מה שתעלה
בצדוהי מכור לך. לא אמ'
כלום. דקיימ' לן אין אדם
מקנה לחבירו דבר שלא
בא לעולם. היא בחוספתא
במסכת גירום (ס'ן פרק
ו). ומפרש בתלמוד ארץ
ישר' בחכותב פ"י אפי"ג
(הלכה ה). מה שאירש
מאבא היום מכור לך.
בלוה [לחן] ויכוי אבוי
מפני שהיה גוסס. וזה פ"י
משום כבוד אביו. מה
שתעלה מצודתי דבר היום
מכור לך דבריו קיימין,
משום כר חיון. קשיא ליה
לרב דאמ' מה מכר ראשון
לשני כל זכות שהבוא
לידו. ומכר אבוי ורבא
הכי, הא מתניתא תנא
בסוף מכות גורים, ליכא
למימר דסמכא דעתיה,
דהא כי הרי ביה לא מצי
קרי ליה גולגא. לפיכך לא
אמי כלום. אבל הא דרב,
דאי לא טרמ ומיית
ומוקים לה בדייה מצו קרו
ליה גולגא. סמך דעתיה
(ואולי) [נאויל] וטרח
ומוקים לה בדייה כי היכי
דלא ילקרייה גולגא.
ואבוי^א, איי שנא רישא
ומאי שנא. אפי"ג ר'
יוחנן סיפא דקתני מה
שאירש מאבא היום מכור
לך דבריו קיימין, משום
לך דבריו קיימין, משום
(כבוד) אבוי אמרו חכמי
מכירתו קיימת. וכבר
פירש(ו)הו בתלמוד ארץ
ישר' בלוה בת[כריכי]
אבוי. פ"י כגון שהיה אבוי
גוסס ומכר לעשות לו
הכריכין. וכן מי שאין לו
מה יאכל.

דעמיה

ללוקח דלחמך כיון יימר
לריכה כמי פורשין לגנאי
לריכה קושא מעליא אל
תעלוה לגיו: הוה עובדא
צפומדיסא. שדנו דין כרז
ואותבינן מהא מתניין^א ואמר
רז יוסף כו': משום כבוד אציו.
כשהיה אציו נכסיו צמין:
ודע דלחמו ומחכר^א לכבוד
אציו שלא לשחמו צמין:
משום

א) דעמיה: דלוקח דלחמך כיון יימר לריכה כמי פורשין לגנאי לריכה קושא מעליא אל תעלוה לגיו: הוה עובדא צפומדיסא. שדנו דין כרז ואותבינן מהא מתניין^א ואמר רז יוסף כו': משום כבוד אציו. כשהיה אציו נכסיו צמין: ודע דלחמו ומחכר^א לכבוד אציו שלא לשחמו צמין: משום

א [מתי] פכ"ז מה' מביה
הל' ה' ש"ע ח"מ ס"ט
מ"א ספ"ק א' דלא כרב
קמ"ב ב' מ"י פ"ז מהל'
אשוח הלק"ה יד'
פמ"ג ע"ג מה' ט"ש"ע
ה"פ"ה ס"ו מ' ס"ה י'
קמ"ד ג' ד' מ"י פכ"ז
מהל' מנהל וזהו
הלק"ה טו פמ"ג ע"ג ז'
ט"ש"ע ח"מ ס"ו ק"ג ס"ה
ט'

רבינו הגאון

שדה שאני זוקף. ל"ג וזו מדקאמר והאלהים אפילו צדקה זו
הלא צפירוש אמר זו:
בשטר חלמא ואדרכתא דלאו בני פרעון ניהו. מימה
שטרי אדרכתא אמאי לאו בני פרעון ניהו כיון דעדתי
לא זכה צוקקע עד שכתבו לו שטרי
חלטאמא^א וכן בסמוך דקאמר איהו
לדפסיד אנפשיה דבעי ליה למקרעיה
או אצעי ליה לכתב שטר מכירה
צטרי אדרכתא שדיין אדרכתא
היא צידו צנה אפסיד אנפשיה
והלא יכול לטעון פרעמתי^ב וי"ל דשטרי
אדרכתא נקט אליבא דרבה דאית
ליה צפרק המפקיד [לקמן דף נה: ושם]
לדכיל פירי מני מטא אדרכתא לדייה
אי"כ לא יוכל לומר עוד פרעמתי כיון
שכבר וזה צוקקע ורבה דלית ליה
מני שלמו יומי דאכרזתא לדצרו
יעמיד ממני בחלטאמא גידול וש
ספריס דל"ג אדרכתא:
אע"פ שכתוב בו הנפק לא יחזיר.

מימה דמשעת דלאירי צדין
חייב מודה דלאמר שמה כתב ללות
ולא לזה^א [כך] לא יחזיר דחיישינן
לפרעון אבל אם לזה מודה יחזיר
דלא חיישינן לקנוי^א ולא לשמא
פרעו ורזה לחזר וללות זו כתי
לפרעון פשיטי דספרא וקשה דלקמן
(דף י"ז) אי"ר יוחנן שטר שכתוב
ומנו צו ציוס וכתוב צו הנפק יחזיר
ומוקי לה רב כהנא כשחייב מודה
דוקא שכתוב צו ציוס אבל אין
כתוב צו ציוס לא יחזיר או משום
פשיטי דספרא או משום קנוי^א וכן
לעיל (דף י"ג) זוקי ר"י ממני דמלא
ומניא כווניה דרבי יוחנן וי"ל
שטרי חוב לא יחזיר כשחייב מודה
ומשום קנוי^א דסברי רבנן דאין
צו אחריות גבי^א (לזה) נמי משמעדי
(ומניא כווניה דרבי יוחנן) וי"ל
דאמוראי ניהו ואליבא דרבי יוחנן
דרב כהנא יעמיד הכא מלתא דרבי
יוחנן אף כשחייב מודה ומשום קנוי^א
ורבי אבהו דמפרש דוקא כשאין
חייב מודה אבל כשחייב מודה יחזיר
דלא חייש לקנוי^א יעמיד נמי ממני
דלעיל כשחייב מודה ומשום שמה
כתב ללות ולא לזה כרב אפי' אבל
היכא דליכא לימחש לכתב ללות
ולא לזה כמו צטרי הקנאה או כתוב
שטרי חוב כי הכא יחזיר דלא חיישינן
לקנוי^א וגמרא דנקט לעיל טעמא
דקנוי^א סבר כצ"י דאמר עדיו
בחמומו וכן לו או אקרי וכתיב
לא אמרינן:

ומשום שהחוקק כפרן תו א'
פרע כ"פ. ואף על גב
דאמרינן לקמן (דף י"ז) הוחזק
כפרן לאותו ממון^א הכא דנפל שאני
דמוכחא מלתא דמשום הכי לא היה
מוזר לשומרו לפי שפרעו הלוה:^א
חייב

שיום אלא כגון שהחוקק כפרן
וזמא תו לא פרע כלל אלא אמר רבא
ואדרכתא ודרבי זירא: וכפרן הואיל
דאמר רב יוסף בר מניומי אמרו לו
צ"א תן לו ואמר

משום כרי חיי אמר רב הונא אמר רב
האומר לחברו שדה שאני לוקח
לכשאקנהה קנויה לך מעכשיו קנה^א אמר רבא
מסתברא מלתא דרב בשדה סתם אבל
בשדה זו לא מי יומר דמזבין לה ניהליה
והאלהים אמר רב אפי' בשדה זו מכרי רב
כמאן אמרה לשמעתי^א כר"מ דאמר ארם מקנה
דבר שלא בא לעולם דתניא^ב האומר לאשה
התקדישי לי לאחר שאתגירי לאחר שתתגירי
לאחר שאשתחרר לאחר שתשתחררי
לאחר שימות בעליך לאחר שיהלויך לך יבמך
לאחר שתמות אחותיך אינה מקודשת ר"מ
אומר מקודשת והא אשה כהדה זו דמאי
וא"ר מאיר מקודשת: אמר שמואל^א המוצא
שטר הקנאה בשוק יחזירו לבעלים דאי משום
דכתב ללות ולא לזה^א הא שעבר נפשיה ואי
משום פרעון^א לא חיישינן לפרעון דאם איתא
דפרעיה מקרע הוה קרע ליה אמר רב נחמן
אבא מן ספרי דייני דמר שמואל הוה והוינא
כבר שיתא כבר שבע ודכרנא דהוה מכרי
ואמרי הני שטרי אקנייתא דמשתכחי בשוקא
נהדרניהו למרייהו אמר רב עמרם אף אנן^א
תנינא^א כל מעשה בית דין הרי זה יחזיר
אלמא לא חיישינן לפרעון א"ל רבי זירא
מתניתין בשטרי חלמא ואדרכתא דלאו
בני פרעון ניהו והא אמר רבא והני לאו בני
פרעון ניהו והא^א אמר נהרדעי שומא הדר
עד תריסר ירחי שתא ואמר אבימר אנא
לעולם אלא אמר רבא התם היינו מעמא
דאמרי איהו הוא דאפסיד אנפשיה דבעידנא
דפרעיה אבעי ליה למקרעיה לשמריה א"נ
למכתב שטרא אחרניא עילויה דמדינא
ארעא לא בעיא למיהדר ימושום^א ועשית
הישר והטוב בעיני ה' הוא דאמור רבנן
תהדר הלך מרישא הוא דקא זבין איבעי
ליה למכתב שטר זבני גבי שטר חוב מאי
איכא למימר אם איתא דפרעיה איבעי ליה
למיקרעיה לשמריה אימור אשתמוטי קא
משתמוטי ליה דא"ל למחר היבנא לך
דהשתא ליתיה גבאי אי נמי אפשיטי דספרא
זייר ליה: א"ר אבהו א"ר יוחנן המוצא שטר
חוב בשוק אע"פ שכתוב בו הנפק לא יחזירו
לבעלים לא מובעיא היכא דלא כתוב בו
הנפק דאיכא למימר כתב ללות ולא לזה
אלא אפי' כתוב בו הנפק ומאי ניהו דמקוים
לא יחזיר דחיישינן לפרעון איתביה רבי
ירמיה לר' אבהו כל מעשה ב"ד הרי זה
יחזיר א"ל ירמיה ברי לא כל מעשה ב"ד

אמר רבא ומושום כפרן חדא
וזמא תו לא פרע כלל אלא אמר רבא
ואדרכתא ודרבי זירא: וכפרן הואיל
דאמר רב יוסף בר מניומי אמרו לו
צ"א תן לו ואמר

צ"ד הוה: ירמיה צרי גרסינן: שהחוקק. לזה זה כפרן פעם אחרת לפיכך אין נאמן לומר
פרע כלל. צמתיה. ואי חיישינן לפרעון זה שלא מוזר לשמור שטרו יפסיד: לא סן לו. שפסקו לו דינו צ"ד שזיוו עליו לתת לו:
ואמר

משום כרי חיי. מה שמעלה מלודתי היום תקנו חכמים שהיו
דצרו קיימין שמה לרין הוא למזונות דבר מועט אבל מה שמעלה
מלודתי כל חדש או כל שנה אין שם משום כרי חיי: קנויה לך
מעכשיו. שכשאקנהה לא אוכל לחזור צו: קנה. אם קנינהו לא
יכול לחזור כשלקנה צדקה. צדקה צדקה. צדקה צדקה.

שדה שאני לוקח ולא אמר זו דסמכא
דעמיה דמקבל ממנה לסמוך עליו
שיקח שדה וימנה לו שהצדקה שות
מזוית ליקח. אבל אמר לו שדה זו
לא סמכא דעמיה דמקבל ממנה
ולא האמינו דנימא נימא ליה דליקו
צהימנמיה ולא מסתבר כווניה דרב
צהל: והאלהים. צדקוה רב אמרה
אפי' צדקה זו דמכרי רב כמאן אמר
לשמעתי כר"מ כו: והא אשה כשה
זו דמיה. דיש צדקה שאין צדו
להציא עצמו לכלל קדושין כאשר אין
צד זה לכוף את צדל השדה למוכרה
לו דעבד ושפחה אין צדס לשמור
עצמם ואין צד אשה להמית את
צדלה או אחותה ואמר רבי מאיר
דלכשיצדו לכלל קדושין מקודשת היא
למפרע: שטר הקנאה. שקנו ממנו
שאפי' לא ליה המעות שיעבד עצמו
לשלמם: כל מעשה צ"ד. קס"ד שטר
שכתב צו הנפק שנתקיים צ"ד.
אלמא כיון דליכא לימחש לשמא לא

לזה שהרי אין מקיימין את השטר
אלא צפני צדל דין דלאמרי צהגול
(צ"ק דף ק"ג): לפרעון לא חיישינן:
צטרי חלטאמא. שטר שכתבו צ"ד
למוציא שטר על צדו ומייצבו לשלם
ולא שילם וירדו לנכסיו ושמו לצדל
חוב אחד מהם ומתנו לו שטר שעל
פי צ"ד צדקה זו: אדרכתא. שלא
מלאו לו מעכשיו נכסיו וכתבו לו
שירדוף לחזור על נכסיו ואם ימלא
יגבה. אדרכתא לשון רודף ומשיג
כמו פרסה צחלא לשון אדרכיה
(כמוצט דף ט: ושון המקרא כתר
את בנימין הדריסיהו מנוחה הדריסיהו
(שופטים ט): שומא. שמתו צ"ד
לצעל חוב קרקע עליו: דרה. אפי'
אם יפרע לו מעות עד שנה:
אפסיד אנפשיה. אם פרע ולא
קרע השטר ואם דחהו לומר אצד
היה לו לומר כתוב לי שטר מיד
שאתה חוזר ומוכרה לי: דמדינא
ארעא לא צעי למיהדר. טעם נותן
לדצרו שראוי לכתוב שטר מכירה
עליה שקנויה לו לחלוטין ומדינא
לא צעי למיהדר צפדין אם לא
מדעתו: מרישא דקא זבין. כלומר
אין זה פדיון אלא ממילת קניין
כאילו שלו היתה לפיכך הכותב שטר
מכירה עליה אינו טועה והיה לו
לזה למצוב שטר מכירה הואיל ודמיה
מלהחזיר לו שטר של צ"ד: אי נמי
אפשיטי דספרא זייר ליה. שעל הלוה
ליתן שטר הסופר ופעמים שאין לו
מעות לזהו צעמט הלואה והמלוה
נותן שטר לכתיבת השטר וכשפרעו
מעכב השטר צדו עד שיפרע
השטר: זייר. לשון עולר כמו
מערכתא זיירא (ע"י דף ט: וצלשון
המקרא זייר את הגזה (שופטים ו):
כל מעשה צ"ד. והאי נמי מעשה

פרעמי וצהייל תנן יחזיר: וסו לא
פרע כלל. צמתיה. ואי חיישינן לפרעון זה שלא מוזר לשמור שטרו יפסיד: לא סן לו. שפסקו לו דינו צ"ד שזיוו עליו לתת לו:
ואמר

16 ימות כ"ג. 3) שם 15:
קדושין סג. כמוצט נח:
א) [נעליד. ד.] [נעליד. ד.]
ב. ד. 3) [לקמן דף כ. כ.]
ג) [לקמן דף כ. כ.]
ד) [לקמן דף כ. כ.]
ה) [לקמן דף כ. כ.]
ו) [לקמן דף כ. כ.]
ז) [לקמן דף כ. כ.]
ח) [לקמן דף כ. כ.]
ט) [לקמן דף כ. כ.]
י) [לקמן דף כ. כ.]

תורה אור השלם

1 ועשית הישר והטוב
בעיני ה' לנעמן יטב לך
ובאת וירשת את ארץ
הטובה אשר נשבע ה'
לעבדך: דברים י ו יח

הנהגות הב"ח

16) גב' אף אן נמי
תמנא:

גליון הש"ס

גב' אפי' רבא סתביא.
קעין זה גיטין ג' ע"ב
שם הא שיעב
נפשיה. עין גרין פ"ק
דקדושין דף ק"ד ע"ב:

מוסף רש"י

האומר לחברו כו.
קודם שקנה את השדה,
קנה. והוא ממנה (במחש
ב). לאחר שיהלוי לך
יבמך. קס"ד פ"א מהל' שטרי
קדושין מופסין צינמא
לשוק (קדושין טו). אינה
מקודשת דהוה ליה דברים
שלא צלו לטעם ועשיו אין
צדו לקדשה (ע"ש) כיון
דהשתא לא מפסי בה
קדושה. לקמייהו לא
מפסי דאין אדם מקנה דבר
שלא צלו לטעם (במחש כב).
לא חיישינן לפרעון.
אפילו אין חייב מודה (י"ג)
ג' ד. כל מעשה ב"ד.
כל מילתא דחלמא צ"ד
לקיים ליתכא לימחש לנמך
עלין שלא ימנן (דקמן
ל"ח). הרי זה יחזיר. ליתכא
לימחש לשמא מנך. דהא
צ"ד לא כתבום אלא כדבר
מקיים (קדושין כ). שומא
הדר. נכסיו ליה שמתו צ"ד
לצעל חוב מוחזק עליו אם
נתן מעות לצעל חוב (קדושין
ל"ד).

מוסף תוספות

א. ודילמא כי אויל האי
לאדריכין אנכסי דלוה
אשכחיה ופרעיה ומניה
הוא הנפל. כס"א.
ב. דעדיין לא החלטה
הקרקע למלוה. מ"ס
האל"ש. ג. דאי חייב מודה
לימא שמה כתב ללות
ביטן ולא לזה עד שחיי.
שטריק כספ גליון ופי'
מהרש"ל מהר"ם ומהר"ם
ש"ף. ד. מדקאמר לפרעון,
ולא קאמר לפרעון.
ו. ולקנוי. מוחזק לומר
ה. דלא מיהמן לומר
פרעתי [אם]. מ"ס הא"ש.
ו. [ואי] לימא ליה
כשהחזוק כפרן אראו
מיון. כס"א. ז. אצ"י
דלקמן [זו]. גבי שבתאי
אצ"י דאירכס כותבה
אמרי החזוק כפרן. י"ל
דהתם איירי ליה
עדים ששפרה. א"י התם
וכו. שטריק כספ גליון ופי'
קושי"ט סי' פ"ה פ"ק
ונחל דוד.

